

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.10.2019, sen. zn. 29 ICdo 151/2017, ECLI:CZ:NS:2019:29.ICDO.151.2017.1

Číslo: 77/2020

Právní věta: Při výkladu § 274 insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 se závazky uspokojitelnými ze společného jmění manželů rozumí dluhy převzaté za trvání manželství (s výjimkou uvedenou v § 710 o. z.), které věřitelé jako pohledávky v insolvenčním řízení řádně uplatnili (příhláškou nebo jiným způsobem předepsaným insolvenčním zákonem).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.10.2019

Spisová značka: 29 ICdo 151/2017

Číslo rozhodnutí: 77

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Insolvenční řízení, Majetková podstata, Společné jmění manželů, Vypořádání SJM

Předpisy: § 205 IZ ve znění do 30.06.2017

§ 268 odst. 1 IZ ve znění do 30.06.2017

§ 274 IZ ve znění do 30.06.2017

§ 408 odst. 1 IZ ve znění do 30.06.2017

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 4. 8. 2016, č. j. 31 ICM XY, Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „insolvenční soud“) zamítl žalobu Mgr. P. J., jako insolvenční správkyne dlužníka V. J. (dále jen „V. J.“), proti žalovanému F. a spol., jako insolvenčnímu správci dlužnice I. J., jejímž předmětem bylo vypořádání společného jmění manželů V. J. a dlužnice (bod I. výroku) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že:

[1] V. J. a dlužnice uzavřeli dne 17. 6. 2006 manželství.

[2] V. J. uzavřel dne 29. 9. 2006 úvěrovou smlouvu se společností R. a s. (dále jen „věřitel R“) jako věřitelem. Povinnost vrátit čerpané peněžní prostředky byla zajištěna zástavním právem k nemovitosti ve vlastnictví třetí osoby – pozemku parc. č. st. XY, jehož součástí je stavba č. p. XY, to vše v katastrálním území XY (dále jen „nemovitost“). Nemovitost následně nabyli V. J. a dlužnice do společného jmění manželů.

[3] Dlužnice podala u Krajského soudu v Ostravě dne 24. 9. 2013 insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení. V návrhu jako své věřitele označila 9 osob s pohledávkami v celkové výši 735 561 Kč, přičemž označila rovněž vykonatelný zajištěný závazek vůči věřiteli R ve výši 412 500 Kč. Návrh na povolení oddlužení podepsal i V. J. jako manžel dlužnice.

[4] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 12. 11. 2013, č. j. KSOS 31 INS XY, zjistil úpadek dlužnice, povolil dlužnici oddlužení a insolvenčním správcem ustanovil žalovaného.

[5] Do insolvenčního řízení dlužnice se přihlásilo celkem 9 věřitelů s pohledávkami ve výši 450 427,95 Kč. Věřitel R se do insolvenčního řízení dlužnice nepřihlásil.

[6] Žalovaný sepsal dne 29. 1. 2014 do majetkové podstaty movité věci v ceně 1 700 Kč a nemovitost v hodnotě 960 000 Kč.

[7] Usnesením ze dne 3. 3. 2014, č. j. KSOS 31 INS XY, Krajský soud v Ostravě schválil oddlužení dlužnice zpeněžením majetkové podstaty.

[8] Usnesením ze dne 13. 4. 2015, č. j. KSOS 37 INS XY, Krajský soud v Ostravě zjistil úpadek V. J., prohlásil konkurs na jeho majetek a insolvenční správce ustanovil žalobkyni.

[9] Věřitel R přihlásil do insolvenčního řízení V. J. vykonatelnou pohledávku v celkové výši 918 951,96 Kč, zajištěnou zástavním právem k nemovitosti. Pohledávka byla na přezkumném řízení konaném dne 2. 7. 2015 zcela zjištěna.

[10] Věřitel R udělil v létě roku 2015 žalobkyni pokyn sepsat nemovitost do majetkové podstaty V. J., zahájit se žalovaným jednání o vypořádání zaniklého společného jmění manželů, a nebude-li uzavřena dohoda, podat žalobu na vypořádání společného jmění manželů a zároveň podat žalobu na vyloučení nemovitosti z majetkové podstaty dlužnice.

[11] Žalobkyně zaslala žalovanému v září 2015 návrh dohody na vypořádání společného jmění manželů. Žalovaný tento návrh odmítl.

3. Na tomto základě insolvenční soud uvedl, že schválením oddlužení dlužnice zpeněžením majetkové podstaty došlo k zániku společného jmění manželů V. J. a dlužnice; proto zkoumal, zda jsou splněny předpoklady pro vypořádání společného jmění manželů, či zda je pro předlužení podle § 274 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), nutné zahrnout celý majetek náležící do společného jmění manželů do majetkové podstaty.

4. Cituje „Komentář k Insolvenčnímu zákonu, 3. vydání v nakladatelství Wolters Kluwer, autorů Kozák, Dadam, Páchl v roce 2016, str. 898-900“ uvedl, že vypořádání společného jmění dlužníka a jeho manžela formou dělení mezi část zahrnutou do majetkové podstaty a část příslušející manželovi dlužníka lze provést pouze tehdy, pokud celková výše majetku ve společném jmění manželů převyšuje závazky dlužníka, které z něj mají být uspokojeny. Pro zjištění hodnoty společného jmění použije insolvenční správce ocenění obsažené v soupisu majetkové podstaty, kterou porovná se sumou závazků uplatněných řádnými a včasnými přihláškami pohledávek v insolvenčním řízení. Případné sepsání celého společného jmění při zjištění předlužení musí insolvenční správce manželovi dlužníka oznámit, a pokud s tímto soupisem manžel nesouhlasí, nepodává žalobu na vyloučení věci z majetkové podstaty, ale žalobu na vypořádání společného jmění manželů.

„Jediným relevantním důvodem“ pro úspěšnou žalobu na vypořádání společného jmění manželů tak bylo „tvrzení, že insolvenční správce nesprávně vyhodnotil rozsah závazků dlužníka ... v poměru k hodnotě společného jmění manželů“.

5. Jediný majetek ve společném jmění manželů tvoří nemovitost, která je předmětem zajištění pohledávky věřitele R, přihlášeného pouze do insolvenčního řízení V. J. Hodnota nemovitosti činila ke dni zahájení insolvenčního řízení 960 000 Kč a závazky dlužnice činily 1 275 427,95 Kč. Žalobkyně sama pak učinila pohledávku věřitele R do výše 918 951,96 Kč nespornou, „když k ostatním závazkům dlužnicí přihlášeným se nevyjádřila“.

6. Cituje usnesení Vrchního soudu v Praze sen. zn. 3 VSPH 325/2011, insolvenční soud uvedl, že v případě, kdy je v dlužnickově návrhu na povolení oddlužení podle § 392 odst. 3 insolvenčního zákona

obsažen souhlas jeho manžela s oddlužením a připojen jeho podpis na návrhu, dávají tím oba manželé najevo, že trvá jejich společné jmění manželů a že jejich majetek do něj náležící bude navrženým oddlužením postižen, tj. že mají závazky, které z tohoto jejich společného majetku mají být uspokojeny. Podle domněnky stanovené v § 144 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), platí, že pokud není prokázán opak, má se za to, že majetek nabytý a závazky vzniklé za trvání manželství tvoří společné jmění manželů.

7. Také v tomto případě je návrh dlužnice podepsán jejím manželem, čímž vznikla vyvratitelná domněnka, že veškerý majetek a závazky v návrhu náležejí ke dni jeho podání do společného jmění manželů, které v té době trvalo a které zaniklo dnem vydání rozhodnutí, jímž insolvenční soud schválil oddlužení zpeněžením majetkové podstaty. Žalobkyně pak žádné důkazy ohledně závazků, které nepatří do společného jmění manželů, nenavrhl.

8. Žalovaný tak postupoval správně, když pro zjištění hodnoty společného jmění použil ocenění obsažené v soupisu majetkové podstaty, hodnotu majetku porovnal se sumou závazků uplatněných řádnými a včasnými přihláškami pohledávek v insolvenčním řízení a na základě tohoto porovnání pak majetek sepsal do majetkové podstaty dlužnice, když závazky činily 1 275 427,95 Kč a hodnota majetku 960 000 Kč. Společné jmění manželů bylo předloženo, a návrh žalobkyně tak nebyl důvodný.

9. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Olomouci ve výroku označeným rozsudkem potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

10. Odvolací soud se ztotožnil se všemi dílčími právními závěry insolvenčního soudu. Uvedl, že společné jmění manželů zaniklo 3. 3. 2014, kdy bylo schváleno oddlužení dlužnice zpeněžením majetkové podstaty. Společné jmění manželů bylo předloženo, hodnota majetku odpovídá částce 961 700 Kč a celková suma závazků (dluhů) činí 1 275 427 Kč. Z toho výše pohledávek přihlášených věřitelů činila 450 428 Kč a pohledávka věřitele R vůči V. J. uvedená dlužnicí v insolvenčním návrhu činila 825 000 Kč. Závazek vůči věřiteli R, který na sebe převzal manžel dlužnice, je závazkem (dluhem), který tvoří společné jmění manželů ve smyslu § 143 odst. 1 písm. b/ obč. zák.

11. Ke dni rozhodnutí o způsobu řešení úpadku dlužnice byly závazky dlužnice, jež mohou být uspokojeny ze společného jmění manželů, vyšší než tento majetek, proto nelze provést vypořádání společného jmění manželů a žalovaný správně zahrnul celý majetek náležející do společného jmění manželů do majetkové podstaty dlužnice.

12. Věřitel R si měl pohledávku „z titulu práva na uspokojení z majetku poskytnutého k zajištění dle zástavní smlouvy“ přihlásit do insolvenčního řízení dlužnice, a to v případě, že pohledávka dosud nebyla splatná „jako podmíněnou s tím, že podmínkou je splatnost úvěrové smlouvy“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

13. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jež má za přípustné podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), pro řešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a dále otázky, při níž se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, uplatňuje dovolací důvod spočívající v nesprávném právním posouzení věci, a navrhuje, aby dovolací soud rozsudky obou soudů zrušil a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

14. Dovolatelka nesouhlasí se závěrem soudů, že společné jmění manželů bylo předloženo. Tento závěr nemá (dle jejího mínění) v podstatné části oporu v provedeném dokazování, neboť soudy vzaly za zjištěné okolnosti, které ze spisu neplynou, a učinily tak v rozporu se zásadou volného hodnocení

důkazů a „zásadou dostatečného důvodu“. V tomto směru dovolatelka cituje rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. ledna 2011, sp. zn. [30 Cdo 4065/2010](#), a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2001, sp. zn. 29 Odo 1438/2000. K tomu dále namítá, že struktura závazků ve společném jmění V. J. a dlužnice z provedení dokazování neplynula.

15. Rovněž zpochybňuje závěr insolvenčního soudu, že nenavrhl žádné důkazy k prokázání toho, že závazky přihlášené do insolvenčního řízení dlužnice nejsou zahrnuty do společného jmění V. J. a dlužnice. Otázka, které závazky patří do společného jmění manželů, je otázkou právního hodnocení a nemůže být předmětem dokazování. Dovolatelka tvrdila „negativní skutečnost“, že kromě závazku věřitele R nepřevzali V. J. ani dlužnice žádné další závazky za trvání jejich manželství. Negativní skutečnosti se neprokazují a účastník, který takové tvrzení učiní, nenese ohledně této skutečnosti důkazní břemeno. Je naopak povinností žalovaného, aby v řízení prokazoval, že veškeré závazky věřitelů uvedené v seznamu přihlášených pohledávek do insolvenčního řízení dlužnice vznikly za trvání manželství a byly převzaty oběma manžely či jedním z nich se souhlasem druhého. Soudy tak nemohly přijmout závěr, že společné jmění manželů je předloženo, neboť tento závěr nemá oporu v provedeném dokazování, a rozhodnutí soudů tak spočívají na nesprávném právním posouzení věci, neboť není patrné, na základě jakého skutkového stavu soudy dospěly k právnímu posouzení věci.

16. Dovolatelka dále tvrdí, že musí být provedeno vypořádání společného jmění manželů, neboť teprve při něm lze jednoznačně zjistit, zda je společné jmění manželů předloženo. Navíc, i kdyby společné jmění manželů bylo předloženo, nelze postupovat podle § 274 insolvenčního zákona; takový postup je totiž vyloučen, jsou-li oba manželé v insolvenčním řízení (lze jej využít pouze v rámci insolvenčního řízení vedeného na majetek jednoho z manželů).

17. Posledně uvedený názor dovolatelka opírá o usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 4 VSPH 1347/2015-B-38, KSPH 42 INS 20933/2012, podle něhož nelze akceptovat, aby majetek, který náležel do „předloženo“ společného jmění manželů, připadl „automaticky“ do té (jedné) majetkové podstaty jedině z toho důvodu, že byl zapsán do jejího soupisu jako první v pořadí; takový postup by byl v rozporu se zásadami insolvenčního řízení (§ 5 písm. a/ insolvenčního zákona). Je-li ohledně každého z dlužníků (manželů nebo bývalých manželů) schváleno oddlužení či prohlášen konkurs a v řízení má být zpeněžen také majetek patřící do jejich zaniklého a dosud nevypořádaného společného jmění manželů, je třeba provést před zpeněžením nejprve jeho vypořádání obdobně postupem podle § 270 až 273 insolvenčního zákona. Postup podle § 274 insolvenčního zákona není možný.

18. Otázku, zda lze aplikovat § 274 insolvenčního zákona, je-li insolvenční řízení vedeno na majetek obou manželů, pokládá dovolatelka za dovolacím soudem dosud neřešenou.

19. Žalovaný se ve vyjádření k dovolání ztotožnil s napadeným rozhodnutím odvolacího soudu a navrhl dovolání zamítnout.

III. Přípustnost dovolání

20. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. 9. 2017) se podává z bodu 2. části první článku II. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

21. Dovolání je přípustné (podle § 237 o. s. ř.) pro řešení otázky výkladu § 274 insolvenčního zákona, dovolacím soudem dosud neřešené.

IV.

Důvodnost dovolání

22. S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného rozhodnutí (25. 5. 2017) je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 30. 6. 2017 (tj. naposledy ve znění zákona č. 377/2015 Sb.).

23. Podle § 408 odst. 1 věty první insolvenčního zákona o účincích schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty platí ohledně majetku náležícího do majetkové podstaty v době schválení oddlužení obdobně ustanovení tohoto zákona o účincích prohlášení konkursu, včetně zániku společného jmění dlužníka a jeho manžela.

Podle § 268 odst. 1 insolvenčního zákona prohlášením konkursu zaniká společné jmění dlužníka a jeho manžela; byl-li vznik společného jmění dlužníka a jeho manžela vyhrazen ke dni zániku manželství, má prohlášení konkursu stejné majetkoprávní účinky jako zánik manželství.

Podle § 274 insolvenčního zákona, nelze-li provést vypořádání společného jmění manželů proto, že závazky dlužníka, které z něj mohou být uspokojeny, jsou vyšší než majetek, který náleží do společného jmění manželů, zahrne se celý majetek náležející do společného jmění manželů do majetkové podstaty.

Podle § 205 insolvenčního zákona, jestliže insolvenční návrh podal dlužník, náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníkovi patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, jakož i majetek, který dlužník nabyt v průběhu insolvenčního řízení (odstavec 1). Podal-li insolvenční návrh věřitel, náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníkovi patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky předběžného opatření, kterým insolvenční soud zcela nebo zčásti omezil právo dlužníka nakládat s jeho majetkem, majetek, který dlužníkovi patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku dlužníka, a majetek, který dlužník nabyt v průběhu insolvenčního řízení poté, co nastaly účinky těchto rozhodnutí (odstavec 2). Je-li dlužník spoluvlastníkem majetku podle odstavců 1 a 2, náleží do majetkové podstaty podíl dlužníka na tomto majetku. Majetek podle odstavců 1 a 2 náleží do majetkové podstaty i tehdy, je-li ve společném jmění dlužníka a jeho manžela (odstavec 3).

24. Společné jmění manželů tvoří souhrn majetku nabytého jedním či oběma manžely za trvání manželství, jakož i souhrn dluhů vzniklých (do 31. 12. 2013) či převzatých (od 1. 1. 2014) za trvání manželství, s výjimkami stanovenými v § 143 obč. zák. či § 709 a 710 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Dojde-li k úpadku jednoho z manželů či obou manželů, dochází při některých způsobech řešení úpadku k zániku společného jmění dlužníka a jeho manžela a v rámci povinnosti využít majetek ve společném jmění manželů k uspokojení věřitelů, kteří jsou účastníky insolvenčního řízení, upravuje insolvenční zákon postup pro nakládání s majetkem patřícím do společného jmění manželů. Tímto postupem je buď vypořádání společného jmění manželů (zpravidla dohodou insolvenčního správce a manžela dlužníka nebo soudním rozhodnutím), nebo zahrnutí majetku ze společného jmění do majetkové podstaty.

25. Zahrnutí majetku ze společného jmění do majetkové podstaty připadá v úvahu tehdy, nelze-li provést vypořádání společného jmění manželů proto, že závazky dlužníka, které z něj mohou být uspokojeny, jsou vyšší než majetek, který náleží do společného jmění manželů. Nesouhlasí-li manžel dlužníka se zahrnutím celého majetku náležícího do společného jmění manželů do majetkové podstaty dlužníka, neboť se domnívá, že závazky dlužníka, které z něj mohou být uspokojeny, nejsou vyšší než majetek, který náleží do společného jmění manželů, může podat žalobu na vypořádání společného jmění manželů. K tomu ostatně srov. i důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sen. zn. [29 ICdo 37/2016](#), uveřejněného pod číslem 65/2018 Sb. rozh. obč.

26. Dovolatelka v dané věci nesouhlasí s právním posouzením odvolacího soudu ve vztahu k závazkům, které jsou rozhodné pro zjištění, zda je důvod pro zahrnutí celého majetku ve společném jmění manželů do majetkové podstaty dlužnice. Toto právní posouzení považuje za nesprávné, když tvrdí, že rozhodné závazky dlužnice nepřevyšují hodnotu majetku ve společném jmění manželů, a mělo tak dojít k vypořádání společného jmění manželů, nikoliv k zamítnutí žaloby, kterou se tohoto vypořádání domáhala.

27. Ve smyslu § 274 insolvenčního zákona (v rozhodném znění) se závazky dlužníka, které mohou být uspokojeny ze společného jmění dlužníka a jeho manžela, rozumí ty závazky (dluhy), k jejichž úhradě lze podle pravidel nastavených příslušnou hmotněprávní úpravou použít majetek ve společném jmění manželů. V daném případě došlo v souladu s § 408 odst. 1 věty první insolvenčního zákona k zániku společného jmění dlužnice a V. J. dne 3. 3. 2014, kdy ohledně dlužnice nastaly účinky schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty, takže oněmi závazky (dluhy) uspokojitelnými z majetku ve společném jmění manželů se ve smyslu § 710 o. z. rozuměly (coby součást společného jmění manželů) dluhy převzaté (V. J., dlužníci nebo oběma současně) za trvání manželství (s tam stanovenými výjimkami). Dílčí korekcí předmětného pravidla je, že současně má (musí) jít o ty závazky (dluhy), které věřitelé jako pohledávky v insolvenčním řízení řádně uplatnili (příhláškou nebo jiným způsobem předepsaným insolvenčním zákonem). Jen takto řádně uplatněné pohledávky totiž mohou být v insolvenčním řízení uspokojeny z majetku dlužnice (včetně toho, jenž je součástí společného jmění manželů).

28. Jestliže odvolací soud v napadeném rozhodnutí vyšel z toho, že hodnota majetku ve společném jmění manželů odpovídá částce 961 700 Kč a celková suma závazků je ve výši 1 275 427 Kč, kdy tyto závazky tvoří jednak pohledávky věřitelů přihlášené do insolvenčního řízení dlužnice ve výši 450 428 Kč a dále neuplatněná pohledávka věřitele R (dle insolvenčního návrhu dlužnice) ve výši 825 000 Kč, je jeho právní posouzení nesprávné. Pohledávka věřitele R totiž pro posouzení výše závazků dlužnice, které mohou být uspokojeny z majetku tvořícího společného jmění manželů, rozhodná není.

29. Dosahuje-li hodnota majetku ve společném jmění manželů částku 961 700 Kč a činí-li závazky (dluhy), které z tohoto majetku mohou být v insolvenčním řízení dlužnice uspokojeny, 450 428 Kč, pak nejsou splněny předpoklady pro zahrnutí celého majetku náležejícího do společného jmění manželů do majetkové podstaty a žalobu na vypořádání společného jmění manželů není možné z tohoto důvodu zamítnout.

30. Napadené rozhodnutí tudíž není správné, a dovolání je tak důvodné.

31. Za těchto okolností se dovolací soud již podrobněji (vyjma dále uvedeného) nezabýval otázkou, zda je možné využít postup podle § 274 insolvenčního zákona v případě, kdy probíhá insolvenční řízení obou manželů, neboť řešení této otázky by bylo významné pouze za předpokladu správnosti závěru o výši závazků (dluhů), které mohou být uspokojeny ze společného jmění manželů, tj. bylo-li by společné jmění dlužnice a J. V. předloženo ve smyslu § 274 insolvenčního zákona.

32. K této otázce lze jen uvést, že pravidlo obsažené v § 274 insolvenčního zákona není (by nemohlo být) v daném případě vyloučeno již proto, že v době, kdy mělo (mohlo) být v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužnice aplikováno (3. 3. 2014), insolvenční řízení na majetek V. J. ještě ani nebylo zahájeno (k tomu došlo až 24. 10. 2014).

33. Jinými slovy řečeno, je-li ke dni zániku společného jmění dlužníka a jeho manžela důvod aplikovat § 274 insolvenčního zákona, neboť společné jmění dlužníka a jeho manžela je předloženo, přičemž závazky (dluhy), které způsobují předložení společného jmění, byly řádně uplatněny v insolvenčním řízení dlužníka, nemůže mít na použití § 274 insolvenčního zákona vliv, že následně dojde k zahájení insolvenčního řízení rovněž na majetek manžela dlužníka.

34. Pouze pro úplnost Nejvyšší soud doplňuje, že souhlas manžela s oddlužením druhého manžela (podle § 392 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013) nemá význam, jaký mu připisuje insolvenční soud (srov. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. [29 Cdo 2055/2016](#)).

35. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i pro rozsudek insolvenčního soudu jako soudu prvního stupně, zrušil odvolací soud i toto rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení soudu prvního stupně (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).